

மகாக்கி நினையுங்கள்

சூ. 2 - நூதிரசீத்தி.

கவிஞர். அரியலாறு
இ. ஜயந்திரா.

இ. ஜயந்திரா.

“மஹாகவி”
தா. உருத்திரமூர்த்தி
நினைவு மலர்

30 - 7 - 71 வெள்ளிக்கிழமை
தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியில் இடம்பெற்ற
அஞ்சலி விழாவில் வெளியிடப்பெற்றது.

கலைப்பெரு மன்றம்
அம்பனை — தெல்லிப்பழை

மன்ற அனுதாபத் தீர்மானம்

29 - 6 - 71 அன்று நடைபெற்ற மன்ற நிர்வாகக் குழுக் கூட்டத்தில், அண்மையில் அமரரான “மஹாகவி” து. உருத்திரமூர்த்தியின் ஆத்ம சாந்திக்காக இரண்டு நிமிடநேர மௌனம் அனுட்டிக்கப்பட்டதுடன், அங்கத்தினர் பலர் அன்னாரின் கவித் திறனைப்பற்றியும், அவரின் இலக்கியத் தொண்டுபற்றியும் பாராட்டிப் பேசினர். பின்வரும் அனுதாபத் தீர்மானமும் நிறைவேற்றப்பட்டது.

“மஹாகவி” அவர்கள் மன்றத்துடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். மன்றக் கவியரங்குகளுக்குத் தலைமை தாங்கியதோடமையாது, மன்றத்தின் இதர கலை, கலாச்சார நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குகொண்டு சிறப்பித்தார். அவரின் மறைவு மன்றத்திற்குப் பெரும் இழப்பாக அமைந்துள்ளது. இலக்கிய வானில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்த ஒரு நட்சத்திரம் திடீரென மறைந்துவிட்டது. ஆனாலும் அது பரப்பிய ஒளி இன்றும் என்றும் சுடர்விட்டுக்கொண்டிருக்கும். அன்னாரின் மறைவால் வாடும் அவரின் குடும்பத்தினருக்கு மன்றத்தின் ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்.

அவரின் ஆத்மா சாந்தியடைவதாக.

29-6-71

நிர்வாகக் குழு
கலைப்பெரு மன்றம்

A. KUMARATHASAN
49
M. M. G. L. ROAD
ARIYALAI WEST
JAFFNA

“ம ஹ ர க வி”

RECEIVED
MAY 10 1911
NEW YORK
POST

பேராசிரியர் க. வித்தியானந்தன்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
பேராதனை.

கவிதையே தன் ஆவியாக வாழ்ந்த மஹாகவி

என் தாளெல்லாம் எழுத்தே, எழுத்துக்கே என் ஆவி
குன்றுதகாண் ஏதெவர் கூறிடினும் என் மூச்சு
என்று எழுத்துக்கு அடிபணிந்து,

தமிழின் ஏடுகள் எல்லாம் கவிதைக் காடே — பெருமை
எய்திய ததனல்தான் எம் நாடே

எனக் கவிதையினால் :நாடு அடைந்த பெருமையினைக் கருத்திற் கொண்டு, கடந்த
முப்பதாண்டுகளாகக் கூடி இளம் நண்பரோடு, கூத்தாடல் போலப் பாட்டுப்
பாடிக் கவிதைப் பாற்கடலிலே நீச்சல் போட்டவர் மஹாகவி.

பொருட்சிறப்பும் ஓசையமைதியும் நிறைந்த கவிதைகளைப் படைப்பதிலே
முன்னணியில் நிற்கும் ஈழத்துக் கவிஞர் வரிசையிலே முதன்மை பெற்று விளங்
கியவர் மஹாகவி. தரத்தைப் பாதுகாப்பதுடன் புதுமையை நாட்டவேண்டும்
என்ற வேட்கையுடனும் ஊக்கத்துடனும் தமது பதினாறுவது வயதிலேயே ஈழ
கேசரியில் 'மின்னல்' என்னும் கவிதையின்மூலம் காலெடுத்து வைத்த
மஹாகவி, ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை உலகிலே தனக்கென ஒரு தனியிடத்தினைப்
பெற்றுவிட்டார். கவிதைத் துறையிலே அளப்பரும் சாதனை செய்யவேண்டு
மென்ற பேரவாவினைத் தமது புனைபெயராகிய மஹாகவிமூலம் புலப்படுத்திய
கவிஞர் து. உருத்திரமூர்த்தி அவர்கள் ஆற்றிய இலக்கியத் தொண்டுகள் பல.

மஹாகவி எமக்கு அளித்த கவிதைகள் புதிய உத்திகளையும் நடையையும்
உடையனவாய், சமூகத்தின் பல்வேறு துறைகளையும் தொட்டு இனங்காட்டி
உணர்வுகளைத் தூண்டுவன.

“இன்றைய காலத் திருக்கும் மனிதர்கள்
இன்றைய காலத் தியங்கும் நோக்குகள்
இன்றைய காலத் திழுப்புகள் எதிர்ப்புகள்
இன்றைய காலத் திக்கட்டுக்கள்
என்றிவை காணவோ மேடையில்லை”

என்ற கூற்றின் மூலம் (கோடை-பிறப்பு) மஹாகவியின் இலக்கிய நோக்குத்
தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. சமகால சமுதாயத்தின் பல்வேறு பிரச்சினை
களையும் புலப்படுத்த வேண்டுமென்பது அவரது நோக்கம். பொதுவாகச் சாதாரண
மக்களின் இன்ப துன்பங்களை எடுத்துக் கூறுவனவாய், கிராமச் சூழ்நிலையைப்
பிரதிபலிப்பனவாய், பிறநாட்டார் பண்பாட்டினை வெறுப்பனவாய் அவர் பாடல்
கள் அமைந்துள்ளன.

யாழ்ப்பாணத்தை யான்அடை யேனோ
கூழ்ப்பாணையின்முன் கூடிக் குந்தி
இருந்திலே கோலி இடுப்பில்இட் டேடிய
கரந்தெரிந் தூற்றும்அவ் விருந்தருந் திலனேல்

என்றும்,

அன்னை

பழஞ்சோற் றுண்டி கிழங்கொடு பிசைந்து
வழங்கலை நினைந்தால் வாயு ருதோ

என்றும் வரும் அடிகள் சாதாரண மனிதனின் இன்பத்தினைக் கூறுவன. 'வள்ளி' என்னும் பாடல், வேர்த்தெந்நாளும் வேலை செய்யும் ஒரு கிராமப் பெண்ணைப் பற்றியதாகவே அமைந்துள்ளது.

'குறும்பா' மூலம் மஹாகவி தமிழ்க் கவிதையுலகிலே புதிய யாப்பிணையும் புதிய பொருள் மரபிணையும் அறிமுகம் செய்துள்ளார். ஆங்கிலத்திலேயுள்ள 'லிமரிக்' என்னும் கவிதைக்கு ஒப்பானதாகக் குறும்பா அமைந்துள்ளது. ஒரே எதுகையுடன் மூன்றடிகளைக் கொண்டு சிறந்த ஓசையையும் பெற்று விளங்கும் இப் பாவை அறிமுகம் செய்த பெருமை மஹாகவிக்குரியது. குறும்பாவின் பொருளமைதியிலும் புதுமையினைக் காணலாம். கைலஞ்சம், போலிப்பக்தர், சீதனக் கொடுமை, முதலாளிகளின் கஞ்சத்தனம் முதலியவற்றை நையாண்டித் தனமாக நகைச்சுவையுடன் 'குறும்பா' வில் வருணிப்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக,

முந்தலிலே வாழ்கின்ற தேவர்

முழுத்தொழிற்கும் முதலாளி யாவர்

இந்தவிலை விற்கிறதே

ஏன்செருப்பைத் தேய்ப்பான் என்(று)

அந்தரத்திற் றுன்நடந்து போவர்

என வரும் பாட்டு முதலாளியின் கஞ்சத்தனத்தை உயர்வு நவீற்சியாகக் கூறு கின்றது.

மஹாகவியின் காவியங்களில் ஒன்றான 'கண்மணியாள் காதை' வில்லுப் பாட்டு இசைக்கேற்ப அமைந்துள்ளது. சந்தச் சுவை பொருந்திய இக் காதை யிற் கூட்டு முயற்சியின் நலனும் சாதி ஏற்றத்தாழ்வின் தீமையும் மிக உருக்க மாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. காவியத்தின் கதைமூலம் மஹாகவி சாதிப் பிரச்சிணையைக் காதல் திருமணத்தினாலோ அன்றி உயர்குடிப் பிறந்த சீர்திருத்த உள்ளங்கொண்ட இளைஞர்களாலோ தீர்க்கமுடியாது என்பதனை உணர்த்தினாலும், "ஒரு சேதி கீழ்ப்புற வானில் ஞாயிறு நீதி காண எழுந்ததே, இருள் சாதி போல் போய் ஒழிந்ததே" என நம்பிக்கைக் குரலும் கொடுத்துள்ளார்.

'சடங்கு' என்ற காவியத்திலே மரபுவழி வரும் போலி ஆசாரங்களிலும் சடங்குகளிலும் பழைய தலைமுறையானவர் கட்டுண்டு கிடப்பதனையும், அவர்கள் வழிவந்த புதிய தலைமுறையானவர் பழைய மரபினைச் சடங்குகளில் எவ்வாறு தகர்த்தெறிய முனைகின்றனர் என்பதனையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ஒரு சாதா ரண மனிதன் சரித்திரம் என்ற காவியத்தில் மஹாகவி நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மனிதனின் பிறப்புத் தொடக்கம் இறப்பு வரையுள்ள இரண்டுங்கெட்ட அந்தர நிலையினைக் கட்டளைக்கலிப்பாக்களிற் கூறியுள்ளார். இதில் மஹாகவி யின் இயற்பண்பு சித்திரிக்கும் திறன் நன்கு புலனாகின்றது.

மஹாகவியின் படைப்புக்களில் அண்மையில் வெளிவந்த 'கோடை' என்ற நாடகம், தமிழ்க் கவிதை நாடக வரலாற்றில் இடம் பெறத்தக்கதொன்றாகும். சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலகட்டத்தினைத் தேர்ந்து, ஆங்கில ஆட்சியிலே தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட ஆடம்பர விருப்பையும் சீரின்மையையும் காட்டு

வது இந் நாடகம். காதல், கலை என்பவற்றிலும் அரசாங்க உத்தியோகம் மேலானது என்று கருதும் மனப்பான்மை இதில் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. சாதி மரபு பேணுவதிலிருந்த தீவிரத் தன்மையை விதானையார் என்ற பாத்திரம்,

எங்கள்,

அப்பருக்கும் அப்பர் அவர்அப்பர் அவ்வப்பர்
அப்பருக்கு மப்பர் அவர்அப்பர் காலமுதல்
இன்று வரையும் இருந்து வருகின்ற
ஒன்று மரபென் றுளதே அதனூல்நாம்
கோப்பிடங்கள் வீட்டில் குடிப்பதற்கு ஞாயமில்லை

எனக் கூறுவதன்மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். அரசாங்க உத்தியோகத்திற்கு மதிப்பளிக்கும் சமுதாயத்தினை,

செவ்விளநீர் போலச் சிவந்த சிறுபெட்டை
அந்தக் குடியன் அடித்துக் கலக்குகிறான்
தந்திகொண்டு செல்கின்ற தம்பிஎன்று கட்டிவைத்தார்
பாவம்! தனிலைப் பழுதின்றித் தட்டுமந்த
நாவற் புலப்பொடிய னுக்கு நடிநதிருந்தால்
இப்படியா போகும்? எல்லாம் தலைவிதி

என்று கோடையில் மாணிக்கம் என்ற பாத்திரக் கூற்றாக நகைச்சுவை ததும்பக் காட்டுகின்றார்.

கவிதை என்பது ‘‘கட்டித்த சிந்தனையுடைய பண்டிதர்களும், கோட்பாடுகளை விழுங்கிவிட்டுச் செமித்துக்கொள்ள முடியாதவர்களும், மோப்பதற்கும் மோந்து முணுமுணுப்பதற்குமாக எழுதப்படுவதன்று’’ என்பது அவரது கொள்கை. கவிதை ‘சாதாரண மனிதனின் பழுதுபடா உள்ளத்திற் பாயப் பிறப்பது’ என்ற அவரது கூற்றிலிருந்து பாரதியின் உள்ளத்தொளியை அவர் எந்த அளவு பிரதி பலித்தார் என்பதை உணர முடிகிறது.

புதுமை படைக்கும் வேட்கையும் ஆற்றலும் சொல்லாட்சித் திறனும் சந்த இன்பமும் கொண்ட மஹாகவி, இன்று எம்மிடையே இல்லை என்பது உண்மையாயினும் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றிலே அவருக்கென ஓரிடமுண்டு என்ற நம்பிக்கை மனதிற்கு அமைதியை அளிக்கின்றது.

மஹாகவி.....

சபா. ஜெயராசா

வித்தை போலோடி விலகாது
மெத்தை மேற்பாயும் சொற்கள்—
எத்தனை பாய்ச்சல், ஓட்டம், குதிப்பு
அவற்றிற்கு முத்திரை போட்ட வார்ப்பு,

சிற்பிடர் சினுங்க வில்லாச்
கழல் புரிக் கவிதைக் கோப்பைச்
சுற்றிட வல்ல பாட்டில்
உருத்திர முர்த்தி வீரன்.

மாகவியம்

கவிஞர் வி. சுந்தரவனம்

உயர்வான பெருந்தோற்றம்
உயர்வான வளஊற்று
நயமான புதுப்பேச்சு
நவமான கவிமூச்சு !

ஓப்பற்ற மணிச்சிரிப்பு
ஓங்கியவிழ் தனிக்கவிப்பூ
அப்பற்றை வழிப்பணிவு
அதுகடக்கும் மனத்துணிவு !

வள்ளியிலே மிகவன்பு
வனஜாவிற் பெருங்குறும்பு
தெள்ளுதமிழ்க் குளிர்ப்பாட்டில்
தீராத வினையாட்டு !

கண்மணியாள் வில்லிசைப்பாள்
கந்தப்பர் கறுத்தெழுவார்
விண்ணவராய் மண்ணவரை
விளக்கிவரும் சுடர்விளக்கு !

நாடியொரு கவிபொழியின்
கோடையிலும் மழைபொழியும்
வீடும்புதி தாகிவிடும்
நாடகங்கள் கோடிபெறும் !

ஒருசாதா ரணமனிதன்
பெருமனிதன் திருமனிதன்
பொருள்நூறு பொலிகிறதே
போயெதைநாம் தேடுவதோ ?

சாயாத தலையெடுப்பு
தணியாத கலைத்துடிப்பு
ஓயாத கவிப்பெருக்கு
உலகோச்சும் ஒளிப்பெருக்கு !

விரிவான மனமேடை
வெளிவானம் அதிலாடும்
ஒருநாளும் உறங்காத
உள்ளத்தில் உயிரோசை !

பெருமானக் கவிவீரன்
பிழைத்தோரைத் தழைப்பித்தான்
குருவாகிப் புரந்தாண்டு
குலச்சீடர் பலர்கொண்டான் !

மூர்த்தியருந் தேவியுடன்
முத்தமிழாற் காதல்புரிந்(து)
ஆர்த்தழகா புரியினிலே
அறம்வளர்த்துத் திறம்பெருக்கி —

மூவேந்தர் தமைவென்று
மூதாட்டி இனியானைப்
பாரீந்நு தமிழ்ச்செல்வப்
பண்பாட்டில் திளைத்தானே !

புகையில்லைப் புகைவதில்லை
புகுகில்லைப் பொய்ப்பதில்லை
புகையில்லை உலகேத்தும்
பாவலனாய் வாழ்ந்தெழுந்தான் !

பதமான உழைப்பாலே
பதவியிலும் உயர்வுபெற்றே
இதமாக ஆணைசெய்தான்
எம்மவர்க்குப் பெருமைதந்தான் !

ஏங்காத வருமேங்கத்
தாங்காத தனிப்பிரிவு
நீங்காத பெருநினைவு
நிலைபெற்றான் பெரும்புலவன் !

மஹாகவியின் கல்லழகி

தேசியம், பிரசாரம் என்ற கோல்களை ஊன்றாமல் கவிதையின் மேம் பாட்டினாலே மேலெழுந்து நிற்கும் குயிற்பாட்டு, மகாகவி பாரதியாருக்கு இறவாப் புகழை அளித்தது. அதன் கதையம்சத்தில் வேதாந்தப் பொருள் இருக்கிறதோ இல்லையோ எனச் சிலர் மண்டையைப்போட்டு உடைக்கிறார்கள். ஆனால் அக்கதை பட்டப்பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம் நெட்டைக் கனவு என்று அவரே கூறியிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட நெட்டைக்கனவு ஒன்றுதான் கல்லழகி. கிட்டத்தட்டக் குயில்போன்ற சாயலிலே—அதன் மெட்டிலே—கல்லழகி பாடப் பட்டிருக்கிறது.

கல் மீதினிலே புதுப்பா ஒன்று

ஈழத்துத் தற்காலக் கவிஞர் வரிசையிலே முன்னிற்பவராகிய 'மஹாகவி' அவர்களால் இருநூற்றெழுபத்திரண்டு வரிகளில் இக்கதைப் பாடல் பாடப்பெற்றிருக்கிறது. 'செந்தமிழ்த் தென்புதுவை என்னுந் திருநகரில் மேற்கே சிறுதொலைவில் மேவுமொரு பூஞ்சோலையில்' தான் பாரதியாரின் குயில் பாட்டுப் பிறந்தது. "காடு மலை சென்றேறிக் கவிஎழுத வேண்டும்... பாடுகடல் மணலிருந்து பண்ணிசைத்தல் வேண்டும்" என்றுதான் திரு. வி. க. அவர்களும் பாடுகிறார்கள். பூஞ்சோலையிலும் காடுகளிலும் மலைகளிலும் கடற்கரையிலும் கவிஞர்களுக்குப் பாடல்கள் உதயமாகின்றன. நமது கவிஞருக்குக் கல்லழகி என்கே உதயமாணத் தெரியுமா?

ஆலமரங்கள் அருகே வளர்ந்திருக்கும் சாலையினை விட்டு உட்புறமாகப் போகும் ஒலைப்பனங்காட்டின் ஒற்றையடிப் பாதையிலே போனால் ஊருக்குத் தூரத்தில் உள்ள இடம்—அரசிருந்த மாளிகை அழிந்து இடியுண்டு இப்போது புங்கும் புளியும் புதரும் வளர்ந்திருக்கும் தூண்கள் நிறைந்த மேடு—முந்தி அங்கு வந்து தங்கி மோனத்தவம் புரியும் வெளவால்களின் உறைவிடமாகிய சிதைந்த பாழ் மாளிகை—அங்கேதான் கல்லழகி பிறந்தாள்.

அந்தப் பாழ் மண்டபத்தில் ஒரு கல்லின் மீதினிலே உட்கார்ந்து கொண்டு புதுப்பா ஒன்றை உரக்கப் பாடுகிறார் கவிஞர். முணுமுணுக் கவில்லை; உரக்கப் பாடுவதில் அவருக்கொரு ஆசை. தமிழரெல்லோரும் தனிமையிலே உரக்கப் பாடவேண்டும் என்றும் ஆசைப்படுகிறார்.

“ஓசையிலும் இன்பம் உளதன்றோ? நம்மவர்கள்
 பேசத்தெரிந்தும் பெருங்குரலைக் கையாளக்
 கூசுகிறார். ஏனோ? குசுகுசுப்போ நாகரிகம்?
 தோட்டத்தில் நின்றுத் தொலைவில் இருக்கின்ற
 வீட்டுக்குக் கேட்டு ஆள் விரைவதற்காய் மற்றவன்கூக்
 காட்டும் குரலில் கவர்ச்சி மிகவுண்டே.”

ஆரம்பித்ததும் ஓர் அதிசயம்

கவிஞர் பாடத் தொடங்கியதும் ஓர் அதிசயம் நடந்தது.
 “வெளவால் மறுபடியும் வந்தது; நான் பாடியது செவ்வியதே
 போலும்” என அநாயாசமாக ஒரு ஹாஸ்யச் சுவையை எழுப்பி
 விட்டு அந்த அதிசயத்தைச் சொல்கிறார். அந்தப் பாழ் மண்டபத்
 திலே, நடுச்சாமத்திலே, ஒரு பெண். அவளைப்பற்றிக் கவிஞர் வர்
 ணிக்கிறார், கேளுங்கள்:—

“கன்னங் கரிய தவள் கட்டழகு; கற்செதுக்கிச்
 செய்ததுபோல் தோற்றம், செயலழிக்கும் நீண்டவிழி,
 கொய்தென் திறனைக் கொடுசெல்லும் செய்யுள்நடை,
 கையின் அசைவோ கருத்தின் சிதைவுக்குக்
 காரணமாம்; அந்தக் கவிதை சிரித்தானேல்
 ஊர்குருண்டேன் வீழா தவள்காலில்; உண்மையிலே
 தேர்இரண்டு போலத் திரண்டிருந்த கொங்கைகள்—
 எல்லாம் எழுத்தில் எடுத்துரைக்கக் கூடுவதோ?
 வல்லான் ஒருவன் வடித்த வடிவவளோ—
 நிலலா எழிலை நிலைநிறுத்தி நின்றயர்ந்தேன்”

அப் பெண் கப்பொன்றில் சாய்ந்து கவனத்தைப் பாட்டில் செலுத்
 திப் பேச்சொன்றும் இன்றி ஆச்சரியத்தோடு நின்றாள். கவிஞரின்
 பாட்டோ அவளைக் கண்டதும் கூச்சலாயிற்று. “கீறலேற்பட்ட கிராமப்
 போன் தட்டைப்போல் கூறியதே கூறிக் குலைவுற்றேன்” என்கிறார்
 கவிஞர். கவிஞருக்கு என்ன உணர்ச்சி பிறந்ததோ? “சேலை அணிந்
 தொளியாச் சிற்றிடைகையைக் கையிரண்டும், கோலி அணைத்தள்ளிக்
 கொண்டார்.” அவ்வேளையிலே விடிகிறது. என்ன அதிசயம்! அவ்
 வழகி, கல்லாய்ச் சமைந்து, கப்போடு கப்பாகிப் பொல்லாச் சிலை
 யாகிப் போனாள். அதைக் கண்ட கவிஞர், உடல் முழுதும் சில்
 லென்று உதற நிலத்திலே சரிந்துவிட்டார். கவிஞர் கல்லழகிமேல்
 கொண்ட மோகத்தைக் கண்டு, காகங்கள் சிரித்தன; கதிரவன் நகைத்
 தான். அவரும் மோகம் முறிந்து மனையை நோக்கி நடந்தார்.

எங்கே அவள் என்ற ஏக்கம்

அடுத்தநாள் ‘தூண்டிவிடும் காதல் துரத்த’, பூண்டு விலக்கிப்
 புதர் விலக்கிப் போய் அக் கல்மீதினில் இருந்து அவள் வரவுக்காகக்

காத்திருந்தார் கவிஞர். அவள் வரவில்லை. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். கப்பினிலும் அவள் உருவம் இல்லை. எங்கே அவள்? என்ற ஏக்கம் அவரை இடர்ப்படுத்தியது. முதல்நாளிரவு அவர் கையாண்ட முறையை இன்றும் கையாள யோசித்தார். ஆம். 'சொல்மீட்டிக் கொஞ்சம் சவைக்கவிதை பாடுதற்கு எண்ணிக் குரலெடுத்தார்.' என்ன இது? என்கிருந்தோ 'கிண்ணுக்கிண்' என்று கிளம்புமொலி கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, 'விந்தை இசை எழுப்பும் வீணை யினைக் கோடரியால் கொத்த எழும் நாதக் கூக்குரல் போல்' ஓர் அலறல் எழுந்தது. கவிஞருக்கோ அவர் இதயத்தில் ஈட்டி சொருகியது போன்ற வேதனை. அவர், அலறல் கேட்ட இடம் எங்கே என்று தேடினார்; ஓடினார்; ஆராய்ந்தார். மூலைமுடுக்கொன்றில் கால் தடுக்கி நிலத்தில் வீழ்கையில் அவர் ஓர் அதிசயத்தைக் கண்டார். அந்த அதிசயத்தை அவரே சொல்கிறார் கேளுங்கள் :-

“ ஆண்டவனே! கண்ட அதனை எவ் வாறுரைப்பேன்
தீண்டிடி ல் நூறாண்டு திகைக்கா தினிக்கவல்ல
அந்தக் கரியஉடல் ஆரணங்கே மண் மீதில்
நொந்து புரண்டடைந்து நோயிற் றுடிப்பதையும்
குந்தி அருகிருந்தோர் கூருளியே கைக்கொண்டத்
தெய்வத் திருவுருவின் தேன்வதைபோல் மார்பினிலே.
பைய ஒருவன் அதைப் பாய்ச்சுவதும், பாவையோ
ஐயோ! எனச்சோர்ந்து அழுவதையும் கண்டேன்நான்”

அந்த அழகியை உளியால் குத்திப் பிளக்கும் அவனைக் கண்டதும் கவிஞருக்குச் சினம் மூண்டுவிட்டது. ஆண்டிபோல் நின்ற அவனைக் கொல்ல நினைத்துக் கையை ஓங்கினார். என்ன அதிசயம்! ஒருவரையும் காணவில்லை... விடிந்துவிட்டது. காரிகையின் பேரழகு கல்லாகிக் கிடந்தது. காக்கை அருகுவந்து செல்லாயோ என்று அவருக்குச் செப்பியது. மெல்ல நடந்துபோய்க் கட்டிலிலே வீழ்ந்துவிட்டார் அவர்.

கவிஞர் வினாவில் கேட்கும் தொனி

மூன்றாம் நாள். கவிஞருக்கு ஒரே சோர்வு. இந்தச் சோர்வுக்கு ஆசிரியர் காட்டும் உவமானம் என்ன தெரியுமா? “யாப்பு முறையற்று நெஞ்சினில ஊன்றாத நோஞ்சல் உரைநடைப் பா.” அருமையான உவமானம். பொழுதுபடுகிறது. கவிஞர், 'வாந்தாங்கக் கோல்கள் கொடுத்தது போல் கொப்பின்றி எப்புறத்தும் நீண்ட மரங்கள் நிறைந்த பனங் கூடலையும் தாண்டிக் குளம் கடந்து பாழ்மாளிகை அடைந்து அக் கல்லில் இருந்தார். “கற்கண்டைத் தூளாக்கிச் சொல்லோடு கூட்டி நிலம் சொக்கி விழும்படிக்கு வெல்லும் கவிதை” பாடத் தொடங்கினார். “காதில் இனித்துக் கருத்தில் நுழைந்திடும் பா ஓதில் உரலும்

உயிர் பெற்றுருளாதோ?'' என்று கேட்கும் கவிஞர் வினாவில் 'கல்லும் சொல்லாதோ கவி' என்ற தொனி கேட்கிறது. ஆசிரியர் பாடத் தொடங்கியதும் அதிசயம் நடக்கிறது வழமைபோல.

“கோட்டை இடிந்து குவித்திருந்த கற்களிடையே
மாடங்கள் தோன்றி மயக்குவதும், எங்கேயோ
ஆடும் குமரிகளின் அற்புதப் பொற்சதங்கை
பாடும் குரலும், பகட்டும் சரவிளக்கும்
எப்படித்தான் வந்ததென அறியேன்.”

என்கிறார் அவர்.

இந்த அதிசயம் சிறிது நேரத்தில் நிகழ்கிறது. பிறகு சாளரங்கள் மூடப்படுகின்றன. சில விளக்குகள் அணைக்கப்படுகின்றன. கதவுகள் அடைக்கப்படுகின்றன.

கவிஞருக்குத் தூக்கம் பிடிக்கிறது. துண்டை விரித்துத் தூண் ஒன்றில் சாய்கின்றார். அப்போது... நேற்றிரவு கண்ட அதே சிற்பி கற்சிலையின் முன் குந்தி இருந்து ஏதோ செய்கிறான்... கண் திறக்கிறான்.

“செந்தாமரை விழிமேற் சேர்த்தா னுளிஎழிலின்
அந்தமெனும் வண்ணம் அமைந்த விழியை உளி
தொட்டதும் என்ன தொழிற்பட்ட தோ, இமைகள்
வெட்டின! ஆங்கே வெளிச்சம் துளும்பியது!
பெட்டைமான் போலப் பிறழ்ந்தனகண், மெய்யே!”

சிற்பியின் மூளையைக் குழப்பிய அழகி

சிற்பிக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. அம் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் அவன் மூர்ச்சையற்று வீழ்ந்துவிட்டான். அப்போது அந்த அழகி கல் நின்றும் இறங்கி அடிபெயர்ந்தாள். அந்தச் சிற்பியோ மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து 'அவளைப் பின்தொடர்ந்தான். அன்போடு அவள்தன் தோளிற் கரம் வைத்தான். அவளோ ஆனைவிலக்கி அகல்கின்றாள். அவனுக்கு இச்செயல் மூளையைக் குழப்பிவிட்டது. சிரித்தான்; சிந்தை உடைந்து சிரித்தான். அப்போது அந்தப்புரத்திலே அமளி! மாமன்னன் வந்துவிட்டான். நடுஇராத்திரியில் அந்த இடத்துக்கு வரத் துணிந்து விட்ட அந்தச் சிற்பியை ஆளையைக் கொண்டு இடறச் செய்க! என்று ஆணையிட்டான். அப்படியே இடறப்பட்டு அவன் ஆவி போய்விட்டது. எனக்கு அழகையே வந்துவிட்டது என்கிறார் கவிஞர்.

விடிந்தது. “ஆகாயம் முற்றும்” அருக்கன் ஒளி வெண்சீனிப் பாகாய் உருகி எட்டுப் பக்கமுமே பாய்கிறது” என்கிறார் கவிஞர். “தங்கம் உருக்கித் தழல்குறைத்துத் தேனாக்கி எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதம்” என்ற மகாகவி பாரதியின் அடிகள் நினைவுக்கு வருகின்

றன. புட்கள் ஏன் இனியும் தூக்கம் எனக் கேட்க வீடடைகிறார் அவர். அவர் மனதில் இப்போது இரண்டு கேள்விகள் பிறக்கின்றன. ஒன்று, அச் சிற்பிக்குக் கல்லழகி செய்தது சரியா? மற்றது, அவள் ஒருவேளை நமக்காகத்தான் பிறந்திருக்கிறாளா? இந்தச் சிந்தனையில் அவர் தம்மையே மறந்து இலயித்திருந்தார்.

நான்காம்நாள் அவருடைய மனத்திலே அநேக புதிர்கள்.

“கேசம் கழுத்துவரை கீழிறங்கிக் கண்டவர்கள் கூசும் படிஅழகு கொண்டபெரும் சிற்பிக்குப் பாசம் பதில்கொடுக்காப் பாறைஉளம் கொண்டவளின் அன்பொது கைக்கெட்டல் ஆமோ? அவன்கண்ட துன்பம் எனையும் தொடருமோ? பல்லாண்டின் முன்பு நிகழ்ந்த முடிக்கதையும் என்னவோ? யார்அந்த மன்னன்? வரலாற்றில் ஏட்டிலவன் பெருண்போ? இந்தப் பெரிய அரண்மனைதன் சீரோடெக் காலம் திகழ்ந்தது? பின் வீழ்ந்ததுதான் எப்போது? எதற்குள் நெழுநூறு கேள்விகள்” தான் அவை.

அந்தச் சிலையின் சுடர்விழிகள்

காலத்துக்கப்பால் கருத்தைச் செலுத்தி அவ்வரண்மனையின் வரலாற்றைத் தொடர்கிறார் அவர். தேக்கும் முதிரையும் எத்திக்கும் நிறைந்து ஈக்கள் புகக்கூட முடியாமல் இருந்த இந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்திலே பாறைக் கருங்கற்கள் நீட்டி நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. அரசன் சிற்பியொருவனைக் கூட்டிவந்து, ‘காட்டைத் தறித்துவிட்டுக் கற்கொண்டு கட்டுக ஓர் கோட்டை; அதனுள் பாட்டும் கசக்கும் பணிமொழியார் சூழ நான் இருப்பதற்கு ஒரு சிங்கார மாளிகை அமை’ என்று கட்டளையிடுகிறான். அக் கட்டளையின்படி கோயில் உயர்ந்தது. கோபுரங்கள் வான்றிமிர்ந்தன. வாயில் அமைத்து மதில்கள் பல ஓடி ஆய அரண்மனை ஒன்று அக்கணமே ஆயிற்று. எல்லாம் முடிந்தது. ஆனால் இளஞ்சிற்பி உண்ண உறங்க மறந்துட்கார்ந்து ஓர் சிலை—அழகின் சிலை—செய்துகொண்டிருக்கிறான். எவ்வளவோ நாள். கடைசியாக ஒருநாள் கண் திறக்கிறான். கண்ணில் உளி பொருத்து கிறான். அந்தச் சிலையின் சுடர்விழிகள் மூடித் திறந்தன; பின் மூடின. அச் சிற்பி முகம் வாடிக் கிடந்தது. அவன் குழந்தையைப்போலத் தேம்பித் தேம்பி அழுதான்.

அரசன் மாளிகைக்கு வாழ வந்துவிட்டான். சேவகர்கள் அங்கு மிங்கும் ஓடித் திரிகின்றனர். கற்பைப் பறிப்பதற்காய்க் கட்டியுள்ள மாளிகையில் சிற்பிக்கு இனியேது சேர வழி? பாவம், அவன் சூழ் மதிலைச் சுற்றித் திரிகின்றான். மன்னவனோ போதையில் அச் சிற்பியின் கைப்பட்டுப் பாதி உயிர் பெற்ற பாவையின் முன்பு போய் ஏதேதோ கூறி இறைஞ்சிக் கிடக்கின்றான். இந்தப் பழைய சம்பவங்களைக் கவிஞர் பாடலாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார். அவளோ எதிரினில் வந்து தளிர்வாய் திறந்தபடி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால், அவள் முன்போல் கலகலப்பாகவில்லை. ‘கூச்சத்தொடு கைகள் கூட்டி உடல் மூடி’ இருக்கின்றான். கவிஞர் உற்றவளை நோக்கி உயிர் சிலிர்த்துக்கிறார். அந்த உணர்ச்சியை அவரே விவரிக்கிறார்.

“ பற்று திடையேநல் பாரம் சுமக்கவென
 ஏக்கம் அடைகையிலே ஏன்இதயம் நிற்கிறது ?
 தீக்குள் விழுந்ததுபோல் திணறலேன் ? நல்லஎழில்
 மார்பிரண்டின் மத்தியிலே மையல் தலைக்கேறி
 ஆர்ஒருவன் இந்த அநியாயஞ் செய்துவிட்டான் ?
 தீர நினையாதென் சிங்காரி மேனியிலே
 கல்லுளியைக் கொண்டெவனோ காயம் பதித்துவிட்டான்
 எல்லையிலாத் துன்பி லெனே இட்டான் !...”

செல்லச் செழுந்தமிழிற் சேதி

இப்படியாகக் கவிஞர் கதறும்போது அவள் பேசுகிறாள். செல்லச் செழுந்தமிழிற் சேதியினைச் சொல்லுகிறாள். சிற்பி “என்னுடலைப் பெற்றெடுத்தே இன்னுயிரை ஆசையுடன் ஈந்தார். அசைவு உடலில் ஆனதன்றி நேசம் பிறக்கவில்லை; நெஞ்சம் திறக்கவில்லை. பள்ளம் என் மார்பில் பதித்தது அவர் ஆணிதான். என் உள்ளம் கிளர்ச்சி கொள்ள வில்லையே. ஆனால் நீங்கள் இங்கே வந்து பாடினீர்கள். உங்கள் கவி போய்ச் சேர்ந்தெனது பொவியாத உட்புறத்தும் பாய்ச்சிற்று உணர்வை” என்றாள். பாடலுக்கு நன்றி என்றாள்.

அவள் அப்படிச் சொல்லியதும் ஏழைக் கவிஞன், எழுத்துச் சில கோத்துக் கேட்போர் இலாதே கிளத்துபவன் என்ன செய்தான்? ஆட்கொள்ளும் ஆசைக் கடிமைப்பட்ட டோடிப்போய்க் கட்டிப் பிடித் தவளின் கன்னக்குழிமீதில் கெட்டியாய் அன்பைப் பதித்தான். அப்புறம்... என்ன நடந்தது? ஒரேவரியில் இந்தக் கவிக் கனவுகளை முடிக்கிறார். “கொட்டுண்டேன் கீழே குடம்உடைந்த நன்னீர்போல்” என்பதுதான் அது.

அப்பால் பழையபடிதான். காக்கை அருகில் ஒன்று கத்த, வெயில் உடல் முழுதும் தாக்க எழுந்து தடுமாறி நடந்து வீட்டை அடை கிறார் கவிஞர். முடிவுவரி அருமையாக இருக்கிறது. ‘பாடத் தொடங் கினேன் பார்; என்னை மன்னிக்க’ என்பது.

“ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி” என்ற கட்டுரைத் தொடரிலே மஹாகவி அவர்களைப்பற்றி எழுதும்போது ‘அவருடைய தற் போதைய பாடல்கள் வரிப்பாடல்களைப்போல் தோற்றமளிப்பன வாகவும், மடங்கியும் முறிந்தும் விளக்கங் குறைவாகக் காணப்படு வனவாகவும் இருக்கின்றன எனப் பல விமரிசகர்கள் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள்’ என்று எழுதியதற்குச் சவாலாகக் கல்லழகியை அவர் படைத்திருக்கிறார் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. நல்ல கற்பனைக் கதைப் பாடல் இது என்பதுண்மை. ஆனால் கைசோர்ந்த இடங்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. மன்னனும் சிற்பியும் சந்திக்கும் இடம். தண்டனை — சிற்பியின் துயர். இவற்றை விரித்துப் பல சந்தங்களிற் பாடினாலோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ‘மஹாகவி’ அப்படிப் பாடுவார் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

கவிமன்னன் மஹாகவி

தெல்லியூர் நா. ஆறுமுகம்

மின்னல் மின்னிக் கவிதை பொழிந்து
வீசும் புயலூடே
கன்னல் தமிழின் சுவையைக் காணக்
காட்டும் முகிலாகித்
தன்னந் தனியே பாதைச மைத்துத்
சந்தப் புகழ்பெற்று
மன்னன் போல ஈழக் கவிஞர்
வரிசைத் தலைநின்றான்.

ஏறும் மேடைய ரங்கம் எங்கும்
இனிமைக் களைமுட்டக்
கூறும் கோவைச் சொற்கூட் டத்துள்
குளிர்மைச் சுவைசொட்ட
வீறும் பண்பின் விளைவின் மணியை
வீசிப் பயிர்செய்து
நாறும் சமுதாயத்தின் களையை
நாட்டுக் கறிவித்தான்.

கோடை வரட்சிக் குள்ளே யீரம்
கூட்டும் வழிகண்டு
பேடைக் கண்மணி வள்ளியை விட்டுப்
பேசும் நிலைகொண்டு
சாடை காட்டிநல் வாழ்வின் மேன்மை
தன்னை மிகவிண்டு
சோடை போகா வண்ணக் கவியிற்
சொக்கும் படிசெய்தான்.

காதற் றுறையிற் கவிதைக் கன்னி
கணவன் றுனாகி
நோதல் முறையைத் தவிரப் பண்ணு
நுட்பக் கவிபாடி
யீதல் கவிதை ஓதல் நீதி
யென்னும் முறையாலே
யாதல் பெருமைத் தமிழன் சீர்த்தி
யாக்கத் துணிவுற்றான்.

மெல்லென் றுணரச் சொல்லுங் கவிதை
வீரன் மாகவியின்
செல்லப் பேச்சும் கவியின் சுவையைச்
சிந்திக் குளிர்விக்கும்
நல்லன் பண்பிற் பெரியன் மொழியை
நன்றே வளமாக்கும்
சொல்லின் திணையை யானும் தகைமைத்
துணிவில் உயர்வுற்றான்.

வெறும்பா பாடி வீணுக் குழலா
விந்தைக் கவிஞன்தன்
குறும்பா விற்குட் செய்த குறும்பு
குண்டுசிக் கூர்போல்
கெறும்பான் மையினால் சிந்தைக் குள்ளே
தீமை பொசுங்கியது
நறும்பா தீட்டி நாட்டின் வஞ்சம்
நறுக்கும் கவிசெய்தான்.

ஈழம் எங்கும் கவிதை யரங்கில்
எய்தும் தலைமையினால்
வாழப் பிறந்த கவிஞர் பலரும்
வளரப் பணிகொண்டான்
ஆழக் கருவூர் அவனின் கவிதை
யநமைப் பனங்கட்டிக்
கூழே போலச் சுவையைத் தந்து
குறைகள் போக்கிவிடும்.

ஆண்டாண் டாக வாழப் பிறந்து
அமரத் துவமுற்றான்
தூண்டா மணிநற் றீபம் போலச்
சொல்லும் ஒளிபெற்றான்
கூண்டார் கிளியின் மொழியின் குதலை
குலவும் செல்வமனை
ஆண்டாண் டாகச் செல்வஞ் சிறந்து
அன்பில் வளருகவே.

கவிதை வானில் ஓர் ஒளிச்சுடர்

இரவு ஒன்பது மணியிருக்கும். விளக்கை அணைத்து விட்டுப் படுத்திருந்தேன். ஒரு கூட்டம் ஆட்கள் தடதடவென்று என் ஆசிரமக் கொட்டிலுள் நுழைகிறார்கள். விளக்கை மறுபடியும் ஏற்றிவைக்கிறேன். என் இரு இலக்கிய நண்பர்களான கதிரேசனும், 'ஆசிச் செல்வனு'ம் அக் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கி வந்து நிற்கின்றனர்.

“மகாகவிக்கு ஒரு நினைவு மலர் வெளியிடப்போகிறோம். இவர்கள் அம்பனை கலைப்பெரு மன்றத்தார். உங்கள் கட்டுரை ஒன்று அவசியம் வேணும். ஒரு பகல்தான் அவகாசம் தரமுடியும்”.—உள் நுழைந்தவர்கள் தமிழின் பேரால் இப்படி ஓர் அன்புக் கட்டளை போட்டுவிட்டு, என் கொட்டிலிருக்கும் கோலத்தைப் பார்த்தோ அல்லது என் சயன வேடத்தைப் பார்த்தோ, வினைகொடாமல் விரைவாகவே திரும்பிவிடுகிறார்கள்.

“முடிந்தமட்டில் செய்கிறேன்” என்று கூறி நண்பர்களை வழி அனுப்பி வைத்து விளக்கையும் ஊதிவிட்டு மறுபடியும் படுக்கையில் சரிந்தேன்.

பொழுது விடிந்தால், என் முப்பதாண்டு நண்பர் வாழ்வு நீத்து முப்பதாவது நாள்...

எந்நேரம் கண்ணுறங்கினேனோ, இருள் கலைந்து பகலொளி என் கொட்டிலுள் எந்நேரம் புகுந்ததோ எனக்குப் 'பொழுது விடிந்து' துயில் நீந்தெழுந்ததும் முதற்கருமமாகக் கவிநண்பர் தம் கையெழுத்திட்டு எனக்கு அன்பளிப்புத் தந்து சென்ற அவரது படைப்பான சில கவிதை நூல்களை - இதுநாள்வரை பொற்காப்பிட்டுப் பிரியமாக வைத்திருந்த தமிழ் மலர்களைக் கையிலெடுத்து என் விரல்களால் தட்டினேன்....

பெண்ணிருக்கும் அழகையெல்லாம் பேணிவைத்த பொற்குடமாம்
விண்ணவர்க்கும் எட்டாது விளைந்திருக்கும் நிலத்தமுதாம்
கண்ணிமிர்த்தி அவள்பார்த்தால் கண்டவர்கள் மறப்பதில்லை
மண்மிதித்தும் மயில்நடந்தால் மண்கூடச் சிலிர்ப்பதுண்டு.

ஃ

திங்கள்அவள் முகமளவு செழுங்கூந்தல் மழையளவு
தங்கம்அவள் நிறமளவு தயிர்அவளின் மொழியளவு
சொங்கைஇரு செம்பளவு கொடிஇடையோர் பிடியளவு
பொங்கும்அவள் அங்கம்ஒரு பொல்லாத பாம்பளவு!

யார் இந்த நாககன்னி?

அவள்,
தாழ்ந்தவர்தம் குலக்கொழுந்தாம் தாகத்துக்கு அருமருந்தாம்
ஆழ்ந்துசுவை கண்டறிய ஆனதொரு பெருவிருந்தாம்
போழ்ந்துவிடும் அவ்வணங்கின் புன்னகைமுன் ஆண்மைநெஞ்சு
வாழ்ந்திருக்கக் கிடைப்பாளேல் கானகத்துச் செங்கரும்பு!

கவிநண்பர் பாடிய 'கண்மணியாள் காதை' என்ற சிறு காவியத்தின் கதா பாத்திரமே அவள், கண்மணி.

அந்த ஊரிலே அழகி கண்மணி
தென்றலைப் போலவே திரிந்தாள்
கொன்றிடும் நோக்குக் குளிர்விழி யுடனே.

உயர்வகுப்பினன் செல்லையன் கண்மணியின் காதலன் ஆனான். செல்லையன் வயலில் நடுகை நடக்கும். செல்லையன் துலாவினில் நடப்பான். கண்மணி குனிந்து நாற்று நடுவாள்.

“நாற்றுப் பிடிஎடுத்து நாற்றுநட்டு நான்இருக்க
நாற்றுப் பிடிபிடியில் நழுவுவது தான்எதற்கு?”

“சேற்றில் சதிரமித்துச் சின்னஇடை நீவளைக்க
நேற்றுச் சிரித்தபடி நின்றவள் நினைப்பெனக்கு.”

ஃ

“நேற்றுச் சிரித்துவிட்டு நின்றவள் நினைப்பிருந்தால்
காற்றில் பறந்துவிடும் கதைவிடுதல் தான்எதற்கு?”

“காற்றில் பறந்துவரும் காவியத்தோ டாவிசெல்ல
ஏற்றத் துலாநடந்தே இளைக்கும்உடல் இங்கெனக்கு?”

ஃ

“ஏற்றத் துலாவினிலே ஏறிநிற்கும் மன்னவர்க்குச்
சேற்றில் கிடக்கும்ஒரு சிறியமலர் ஏன்? எதற்கு?”

சேற்றில் கிடைக்கும்அத் திருமலரோ இல்லையென்றால்
சோற்றைப் பிறகெதற்கு சொல்லடி இப் போதெனக்கு!”

இவ்வாறாகக் காதல் வளர்கிறது இருவரிடையேயும்.

கண்மணிப் பெண்ணின் காதலால் நெஞ்சிற்
புண்மிக அடைந்தஅப் பொடியன்
எண்ணிய எண்ணமஓர் எண்ணு யிரமே...!

[ஆனால், முடிவு—சோக் முடிவுதான்.]

கோடை மழை

கவிஞரின் பரிசுபெற்ற 'கோடை'யில் நாதகீதம் கோடை மழையாக 'சோ' வெனப் பெய்யும் அழகையும் சுவைக்கலாம்:

மார்கழி மாதம்—மதிநிறைந்த நன்றான்—இவ்
வூரிலே யாரும் உறக்கத் திருக்கையிலே—
நள்ளிரவு தாண்டிச் சிலநா ழிகைகடந்த
வேளை—உதேஇடத்தில் வீற்றிருந்து வாசித்தாய்.
துழ மணிசர் கிடையாது—சொக்கிப்போய்
பஞ்சையர் மட்டுமொரு பாயில் இருக்கிறார்...
விஞ்சி எழுந்த இசையின் விசையில் இரு

கண்கள் கலங்கக் கலங்கத் துடைக்கிறார்
எழை இருந்தேன், இதோஇவ் விடத்தில்தான்
ஆழிக் குமுறல், அலைகின்ற மென்காற்றுப்
பேசும் மொழிகள், பெரிய உலகழியும்
ஊழிக் கதறல். உருண்டுசில கல்மீது
வீழும் அருவி மிழற்றும் மழலைகளாய்
பாடல், கவிதை, பரதம்—இவை ஒன்றி
ஓடப் பிழிந்த சுவையாய், செவிகாணும்
ஓசை, அரவம், துள்ளி, ஒலி, தமரம்
ஓதை, அமலை ஒழுங்கோ டெழுப்பஒரு
புல்லை நறுக்கிப் புகுத்தி முடித்தகுடில்
வில்லை ஆள விளைந்த வியப்பிடையே
பஞ்சையர் மேனி பதறுகிறார் சொல்லுகிறார்,
“ அஞ்சுகிறேன் அப்பா! உதுமனித சாதனையை
மிஞ்சியது! தெய்வம், இல்லையேல் பிசாசுதான்?”
அன்றே நினைத்தேன்! அதைஇன்றே செய்கின்றேன்.

ஓ

“ கீதம் உயிரைக் கிளறிப் பிழிந்தெழுந்து
வேகம்போல் ஓங்கி வெளியெங்கும் பொங்கியதே!
தூய அமிழ்தின் துமியோ? துடித்தழைக்கும்
சேயின் குரலோ? செழுந்தமிழோ? சாமத்தில்
கோயில் இடத்துநின்று கூப்பிட்டுக் கேட்கிறதே!”

உவமை நயம்

வானத்து வெண்ணிலவை ஓடிப் பிடித்து
வைத்துக் கடித்தது கறுத்தமுகில் ஒன்று — என வானத்துக் கரு
முகிலும் வெண்முகிலும் ஒன்றுசேர்வதைக் ‘கண்மணியாள் காதை’யில் ஒன்றை
மற்றொன்று பிடித்துக் கடிப்பதாக, வேட்டையாடுவதாக, உவமைநயம் பொலி
யக் கவிஞர் அழகாகக் கூறுகிறார்.

ஈழ நாடே எழில்துழும் நாடே

ஈழநாட்டின் அழகு கூறுகிறார் கவிஞர், ஒரு கவிதையில்:
சங்குகள் முழங்கமுத்து எறிந்திடும் கடற்கரையில்
நங்கையர் நடந்தவை உதைந்திடும் சதங்கைஓலி
பொங்கும்உட லங்கள் தர ளங்களில் நடம்பயிற்ச
செங்கை வளையல்களொடு கிண்கிணி குலுங்குவன!

ஈழ நாடே எழில்துழும் நாடே.

ஓ

காடழித்து நாடெழுப்பி மேடுமலை சாடிநெடு
வீடு, அடுக்கு மாடி, கடை வீதி, தொழிற் சாலைகட்டிப்
பாடுபடும் ஆடவர்தம் ஈடுபட்பில் லாதுலவி,
ஆடும்இளம் பேடுகளை ஊடியபின் கூடிடுவார்.

ஈழ நாடே எழில்துழும் நாடே.

தேயிலை செழிக்கும்மலை தென்னைகள் விளைப்பதொடு
'போயிலை'தழைக்கும்நிலம் போதிய கிடைக்கும்நகர்
வாயிலிற் றி டக்கிறது வாழை; பல நூறுகலை
தோய,வள ரும்தமிழை ஆய,விழா ஆயிரமே.

ஈழ நாடே எழில்தழும் நாடே.

ஃ

கவி, யாழ்ப்பாண நாட்டைப் புகழ்கிறார் :

'யாழைக் கொணர்ந்திங்கு மீட்டிய தால்,ஒரு யாசகன் மன்ன னிடம்இருந்தோர்
பாழைப் பரிசுபெற் றான்'எனக் கூறிடும் பண்டைப் பழங்கதை கேட்டதுண்டு
பாழைப் பரிசுபெற் றாலும்,அப் பாலையைப் பச்சைப் படுத்திப் பயன்விளைத்து
வாழத் தொடர்ந்து முயன்றத னால்,இன்று வையத் துயர்ந்தது யாழ்ப்பாணம்.

ஃ

"ஆழக் கடலுள் அமிழ்ந்தன வேளங்கள் அன்றைப் பெரும்புகழ்; ஆதலினால்,
வீழத் தொடங்கி முடிந்தன வாம்பல விந்தை!"என் றோர்கதை வந்ததுண்டு
வீழத் தொடங்கிய விந்தை முழுவதும் மீட்டுக் கொடுத்த பெருமையிலே
'ஈழத் தமிழகம்' என்று நிலம்தனில் இன்று நிமிர்ந்தது யாழ்ப்பாணம்.

ஃ

ஆறு நடந்து திரிந்த வயல்கள் அடைந்து கதிர்கள் விளைந்திட, வான்
"ஏறி உயர்ந்த மலைஏதும் இல்லையே!" என்ற ஓங்கதை சொல்வதுண்டு
"ஏறி உயர்ந்த மலைஇல்லை ஆயினும் என்ன? இருந்தன தோள்கள்!"என்றே
கூறி, உழைக்கபின் ஆறிக், கலைகளில் ஊறிச் சிறந்தது யாழ்ப்பாணம்!

முதுபெரும் புலவரும் இளம் புலவரும்

பொன்சே ரிலங்கைச் சிரமென வேவரும்
பண்ணிய மோங்கிடும் யாழ்ப்பாணம்

என்று பாடுகிறார் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர்.

வாழத் தொடர்ந்து முயன்றத னால்இன்று வையத் துயர்ந்தது யாழ்ப்பாணம்
'ஈழத் தமிழகம்' என்று நிலம்தனில் இன்று நிமிர்ந்தது யாழ்ப்பாணம்

என்று தோள்கொட்டிப் பாடுகிறார் 'மகாகவி'.

இலங்கைவளம் கேளாத செவியென்ன செவியே
இரும்பாலே செம்பாலே செய்திட்ட செவியே

என்று புகழ்கிறார் பெரும்புலவர்.

வாயலுத்துப் போகாதோ எங்கள் நாட்டின்
வளமெல்லாம் எடுத்தடுக்கி முடிப்ப தென்றால்

என்று முரசு கொட்டுகிறார் இளம் புலவர். அதையும் கேளுங்கள். கவிநண்பர் முன்னெப்பொழுதோ எனக்கு அர்ப்பணித்த பா அது :

எத்தனைமா மலைகள் எங்கும்
அவைகளிலே பால்போல் நீர்சு ரந்து
எத்தனை ஆறுகளாய் எத்திசையும் நோக்கி
எந்நாளும் பாய்ந்துகொண் டிருக்கும் கண்கள்
வைத்திடும் எங்கும்ஒரே பச்சைச் சோலை
வயல்களுக்கு ளங்கள்தோட் டங்கள் இன்னும்
புத்தபெரு மானுக்குக் கட்டி விட்ட
பெருங்கோழி முட்டைபோல் கோபு ரங்கள்.

ஃ

கொழும்பென்று நகருண்டு நாட்டைச் சுற்றிக்
கடலுண்டு ; அக் கடலாழம் குளித்துப் பார்த்தால்
பளிங்கென்ன முத்துண்டு பெண்க ளுக்கு
பகட்டுக்கு மாலைக்கு அதுநன் றேமாம்
பழமுண்டு யாழ்ப்பாணப் பக்க மெல்லாம்
பலவுண்டு வேறுஉழவர் வேண்டும் போது
மழையுண்டு அதனாலே ஈடில் லாத
வளமிங்குண் டிங்கேளங்கள் இலங்கை நாட்டில்
போய்மறைந்த சிறப்பெல்லா மிந்த நாட்டின்.

பொலகறுவை அனுராதபுரி
பின்கோட்டைச் சித்திரங்கள் தன்னி லெல்லாம்
சீராக வரைந்துள்ளார் எங்கள் நாட்டார்
தேயிலையும் தென்னைகளும் செழிக்கும் நாடு
தேன்வழியும் காடுமலை பள்ளத் தாக்கு
வாயலுத்துப் போகாதோ எங்கள் நாட்டின்
வளமெல்லாம் எடுத்தடுக்கி முடிப்ப தென்றால்.

ஃ

‘ஈழ மண்டல நாடெங்கள் நாடே’ என்கிறார் பழங்கவி சின்னத்தம்பிப் புலவர்.

‘ஈழ நாடே எழில்துழும் நாடே’ என்கிறார் புதியகவி உருத்திரமூர்த்தி.

சங்குகள் முழங்கமுத்து எறிந்திடும் கடற்கரையில்
நங்கையர் நடந்தவை உதைந்திடும் சதங்கைஒலி
பொங்கும்உட லங்கள் தர ளங்களில் நடம்பயிலச்
செங்கைவளை யல்களொடு கிண்கிணி குலுங்குவன.

இது, கம்பன் பாடிய இலங்கைவளம். இன்று புதுமைக் கவிஞர் உருத்திர மூர்த்தி பாடிய எழில்குழி ஈழநாடு.

வாழ்கஎன் நண்பரின் தமிழ்ப்பணி!
வானம் அளந்த தனைத்தும் அளந்த
அவர்தம் வண்மொழி வாழியவா ழியவே!

நீண்டும் வருவாயோ?

செ. சுதேசப்பிள்ளை

இளமைப் பருவம் முதலாக
என்றே டிணைந்த பொழுதெல்லாம்
பழமைத் தமிழின் கொழுஞ்சாரும்
பழுத்த புலவோர் கவித்தேனும்
ஒழுகப் பிழிந்து கலந்தருந்தி
உற்ற சுவையின் மயக்கத்தால்
கழியும் பொழுதுங் கருதாமல்
களித்துப் பயின்ற மஹாகவியே!

தோற்றும் தமிழ்ப்பூங் கொடியில்நீ
சுடருங் கவியாய் முகைகொண்டு
போற்றும் அரும்பாய் நறும்போதாய்ப்
புதுமைக் கவிதை இதழ்விரித்துக்
காற்றில் வாசம் பரப்புமஹா
கவியாய் மலர்தல் கண்டிருந்தேன்
ஏற்றம் மிகுமோர் செழுங்கவியாய்
இனிக்கும் முன்னர் எங்கொளித்தாய்?

முன்னைப் புலவர் புலமைநலம்
முழுதுந் தோன்ற முதற்பெயலாய்
'மின்னல்' நாமக் கவிதந்து
விரைந்து புகழின் விசம்பேறிப்
பின்னைப் புதுமைத் தமிழ்செழிக்கப்
பெய்த கவிதைப் பெருவெள்ளம்
இன்னும் பெருக வேண்டுகிறோம்
எங்குற் றாய்நீ இளமுகிலே.

வன்னப் புவியின் சிறுபொருளும்
மலர்வான் கவிதைத் தமிழேறி
மின்னிச் சுடரும் புகழ்தாங்கி
விளங்கச் செய்த மஹாகவியே
நின்னைக் கவிதைப் பொருளாக்கி
நீடும் புகழில் நினைவேற்ற
உன்னும் பொழுதில் அச்செயலும்
உனக்கே தகுமென் றுணர்கின்றேன்.

வீட்டில் நிகழும் சிறுசெயலும்
 விந்தைக் கவிதைச் சுவைகொள்ள
 நாட்டித் தந்த நாடகமும்
 நவிலுந் தோறும் இனித்துநகை
 கூட்டும் குறும்பா நறுந்தேனும்
 குளிரும் இசையிற் பயில்வில்லும்
 பாட்டும் போதும் என்றோநீ
 பார்விட் டகன்று படர்ந்தாயே.

பெரியோர் சிறியோர் அறிஞரெனப்
 பேசுந் திறத்தார் எல்லாரும்
 அரிதே அரிதே இக்கவிதை
 அமைப்பென் றகத்தே களிகொள்ள
 விரிவாய்ப் பழகுந் தமிழில்நீ
 விரித்த விந்தைக் கவிச்சுவையைத்
 தருவார் இனியார் என்றேங்கித்
 தவிக்க விட்டு நடந்தாயே.

கரத்தின் விரைவை மனம்முந்தக்
 கருத்தின் விரைவோ அதைமுந்தத்
 தரத்தில் உயர்ந்த கவிசெய்து
 தமிழ்க்குப் படைத்த மஹாகவிநீ
 சரத்திற் கூர்ந்த நுண்மதியும்
 சலியா தமைக்கும் கவித்திறனும்
 வரத்திற் பெற்று வந்தனையோ
 வழங்க மீண்டும் வருவாயோ.

டொமினிக் ஜீவா

மல்லிகையில் மஹாகவி...

மனிதனை நேசிக்கத் தெரிந்தவனும், கலைக்கு உயிரூட்டுபவனும்
 மரணிப்பதில்லை! மஹாகவி மக்களை நேசித்தவர்; மக்களால் நேசிக்
 கப்பட்டவர். கலை - கவிதை அவரால் தனித்துவம் பெற்று உயிரூட்
 டப்பெற்றது. எனவே அக் கவிஞன்—மக்கள் அன்பன் மரணிக்கவில்லை!
 மறைந்து விட்டார்.

நன்றி: மல்லிகை

உத்தமனே! மஹாகவியே!!

அரியாலையூர், வே. ஐயாத்துரை

மடிந்தனையோ மஹாகவியே!
மாண்புநிறை மாமணியே!
விடிந்தமுகம் சாய்ந்ததுவோ?
விரிந்தவுளம் சோர்ந்ததுவோ?
வடிந்ததமிழ் வாயமுதம்
வற்றியதோ மஹாகவியே!
நெடும்பொழுதும் உன்நினைவே
நிலைத்திடுங்காண் நிறைகுடமே!

உருத்திர மூர்த்தி யென்றே
உயரிய நாமம் பூண்டோய்
பெருத்தசீர்க் கவிகள் யாத்தே
பிறங்கிமா கவியாய் நின்றாய்
சிரித்திடு வதனம் பூத்துச்
செயற்றிறன் காட்டிச் செம்மை
விரித்தநீ எங்கே சென்றாய்
விசனமே விரிந்த தந்தோ!

ஒடிந்தனவே உள்ளமெல்லாம்
உத்தமனே உன்பிரிவால்
தொடும்பணியில் துலங்கிநின்றோய்
தூயவனே மகாகவியே!
கடிந்தவுரை பகர்ந்தறியாய்
கனிமொழியாய் கடந்தனையோ
இடிந்தவுடல் எரிந்திடினும்
இனியபுகழ் உடம்புளனே!
கடந்தனையோ?

கவியரங்கில் காட்டுகின்ற தலைமை எங்கே?
கற்பனையை ஊட்டுகின்ற கவிதை எங்கே?
செவியுறங்காக் கேட்டிருநல் ஓசை எங்கே?
சிந்தனையைச் சீர்படுத்தும் செஞ்சொ லெங்கே?
அவைபிறங்க அறிவுபுகல் ஆணை எங்கே?
அரசபணி ஆற்றுகின்ற அன்பு எங்கே?
சுவைதுலங்கப் பலகவிதை புவிக்கு ஈந்த
சுந்தரமா கவிருத்ர மூர்த்தி யேசொல்.

எத்தனையோ ரசிகருளம் தன்னில் பூத்தாய்
 இன்மொழியால் யாவரையும் இணையச் செய்தாய்
 வித்தகமார் கலைகளிலே வெற்றி கண்டாய்
 வீங்குபுகழ் மேவியன்பால் விளைந்து நின்றாய்
 சத்தனைய காதைகளைச் சமைத்தின் பத்தைச்
 சாரவைத்தாய் சங்கமலர் தமிழாய் நின்றாய்
 உத்தமனே! மகாகவியே!! உருத்திர மூர்த்தி!!!
 உயர்பதவி பின்னிலங்கக் கவியால் மூத்தாய்.

பிரியாமல் நிற்கின்றாய் அன்பின் பேற்றால்
 பேசாமல் போய்விட்டாய் விதியின் கூற்றால்
 மரியாதை புரிகின்றோம் மனதிற்பூத்த
 மணிமொழிசெய் மாகவியுன் வண்மை தன்னால்
 அரிதாய் நின்செயல்கள் அனைத்தும் ஏட்டில்
 அடங்காதே! அந்தியக லத்தி லென்ன
 விரிவாக நினைந்தனையோ அதனை விள்ள
 விமலனிடம் ஏகினையோ விளம்பு வாயே!

நல்லதொரு தமிழ்க்கனியே உருத்திர மூர்த்தி
 நயமான புலவருக்குள் நலியாக் கீர்த்தி
 வல்லவனே! மணியெழுத்தில் மலிந்த சீர்த்தி
 வாய்ந்தவனே! ஆங்கிலத்தைப் பெயர்த்து நேர்த்தி
 சொல்பவனே! சேரசோழ பாண்டி யன்சேர்
 சுந்தரமார் ஓளவையினி யாளின் தந்தாய்
 கல்விதனில் கம்பனுக்கே நிகருள் கீர்த்தி
 காண்பவனே கண்டனெடு கலந்துள் ளாயோ?

கண்ட பொருளனைத்தும் கவியே

பு. சோதிநாதன்

தொண்டு தமிழுக்கே! தொல்லை எதுவரினும்
 கொண்டுபல தாளில் கோலக் கலைவடித்தாய்!
 விண்டுரைத்த மாகவிநின் விந்தை உணர்வுகளிற்
 கண்ட பொருளனைத்தும் நற்கவியிற் கண்டுவிட்டாய்!
 மின்னல் ஒளியோடு மிஞ்சிப் புறப்பட்ட
 கன்னல் இதயத்தைக் களிப்பூட்டி வாழ்கிறது.

ஆ. சிவதேசச்செல்வன், பி. ஏ. [தமிழ் சிறப்பு]
தமிழ் விரிவுரையாளர்,
யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி.

‘மஹாகவி’ ஒரு மகாகவியே !

ஒழுங்கினை மீறி நெற்றியிற் புரண்டுகொண்டிருந்த தலைமயிரினை ஓரொருகால் ஒதுக்கிவிடுவதும், கண்ணாடியை அடிக்கடி சரிசெய்வதுமாக ஒருவர் மேடை மீது வீற்றிருக்கின்றார். கண்ணாடியினூடே கண்கள் சிந்தனைத் தெளிவைப் புலப் படுத்துவனபோல ஒளி வீசுகின்றன. இடையிடையே குறுநகை இதழ்களினூடே நெளிகின்றது. கூட இருக்கும் கவிஞர்களோடு கவியரங்க அமைவுபற்றிச் சில வார்த்தைகள் பேசுகின்றார்.

‘மஹாகவி’யின் தலைமையில் கவியரங்கம் ஆரம்பமாகப் போகின்றது. குரலைச் சரிசெய்தபடி மாகவிஞர் எழுந்து நிற்கின்றார். கவிஞர்கள் உற்சாகத்தோடு நிமிர்ந்து உட்காருகிறார்கள். இரசிகர்கள் கவிதைகளைக் கேட்க ஆயத்தமாகக் காதுகளைத் தீட்டிக்கொள்கின்றனர். சம்பிரதாயப்படி கவியரங்கை ஆரம்பித்து முன்னுரையாகத் தனது பாடல்களைக் கூறுகின்றார். இடையிடையே கவிஞரின் நகைச்சுவை சனக்கூட்டத்தை ஆரவாரிப்பிக்கின்றது. கரகோஷம் வாளைப் பிளக்கின்றது.

கவிஞர்களைக் கவிக்குரிய கம்பீரத்தோடு அறிமுகஞ் செய்துவைத்து இடையிடையே கவிதாசாமர்த்தியத்தையும் காட்டி ஒழுங்காகக் கவியரங்கை நிறைவு செய்கிறார். கவியரங்கின் இரசனை மக்களின் முகத்திலே மகிழ்ச்சியாக அலையெறிகின்றது.

மூத்த கவிஞர் மஹாகவியின் தலைமையில் பாடும்போது கவிஞர்கள் பெருமையுடனும் நிறைவுடனும் பாடுவார்கள். ‘மஹாகவி’ நடாத்திய கவியரங்கங்கள் யாவும் சிறந்தவை என்பது இலக்கிய இரசிகர்கள் அறிந்ததே. கவியரங்கங்களுக்குப் புதுப் பொலிவை அளித்து ஜனரஞ்சகமாக்கிய பணியில் ‘மஹாகவி’ பங்கு முக்கியமானது.

ஒரு கவியரங்கத்திற் கேட்ட இரு வரிகள் எனது காதுகளில் இன்றும் ஒலிக்கின்றன.

“ பொற்காலம் என்றோ போயிற்றே இக்காலம்
கற்காலம் என்றோ கவிதைக்கு...”

என்பன அவ் வரிகள். கவிதையை இனித்துச் சுவைப்பவர்கள் பெருகவேண்டும் என்ற ஆவல் மஹாகவியின் கவிதையிலும் பேச்சிலும் என்றும் தொனிக்கும். பாரதியுக்கே கவிஞரின் தாரக மந்திரமாகிய, “எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுமக்கள் விரும்பும் மெட்டு...” என்பதை அவர் என்றும் மறக்கவில்லை. பேச்சோசையைக் கவிமரபிடையே புகுத்தி வெற்றி கண்டவர் மஹாகவி. பாரதி பரம்பரையினரின் கவிதா வளர்ச்சி வெறும் சொற்சிலம்பமல்ல; ஆழ்ந்த அனுபவ உணர்வுப் புலப்பாடுகளே என உறுதியாகக் கூற ‘மஹாகவி’யின் கவிதைகள் போதுமானவை.

கவிஞர் முதலாவது தொகுதியாகிய ‘வள்ளி’ யிலே, கவிதையின் ‘சிகரத்தை அமைப்பேன்’ என்ற உறுதி தொனிக்கப் பாடுகின்றார்.

“...என்,

பொன்றுத பச்சைஉள்ளம் பொத்துவெடித் துக்கவியாய்
புத்து நிறைந்துளதைப் புவிகவனிக் காவிடினும்
இன்றப் பழங்கம்பன் நம்மிடையே மீண்டுள்ளான்...”

என்ற உணர்வுடே, “என் பாக்கள் என்றைக் கொருநாளோ எத்திசையையும் வெல்லும்” என்ற தீர்க்க சிந்தனையையும் அவதானிக்கலாம். இறுதிவரை இந் நம்பிக்கை வேகம் மஹாகவியின் பாடல்களுக்கு வெற்றியை அளித்துள்ளது.

பழைமையாக ஊறிய பண்புகளிலே திளைத்தவர் மஹாகவி. அலுக்கும் நகர வாழ்க்கையின் படாடோபங்களை வெறுத்து, “யாழ்ப்பாணம் செல்வேன்” எனக் கவிஞர் விரைகின்றார். கலாச்சாரத்தைக் குலைக்கும் நவநாகரிக மினுக்குகளை நாகுக்காகத் தமது கவிதைகளிற் சாடியுள்ளார். “பெற்ற பொன்னாட்டைப் பிரிந்தி னிக் கொழும்பினில் தங்கேன்” எனக் கூறிய கவிஞர், சட்டைகள் கைமுட்ட இட்டு, பட்டிகள் கட்டி, கொட்டிடும் வியர்வையில் குமையும் நகர வாழ்க்கையை வெறுக்கிறார்.

“.....இவற்றை

விட்டெறிந் தென்சாண் வேட்டி கட்டி
முட்டொழிய லாம்அம் மூதார் செல்வேன்.”

என்னும் வரிகளில் கிராம வாழ்க்கையின் அமைதியிற் காணும் இனிய உணர்வு களை, தேரில் இருந்து சிந்தித்து ஏங்கும் துடிப்பினைக் காணுகின்றோம். ‘பாதசரம் எங்கே?’ என்ற கவிதையில் பழைமையைப் புதுமை வென்றதை நினைந்து ஏங்குகின் றார். ‘பொட்டழகு, பூச்சழகு, மென்மைப் பட்டழகு’ என்றெல்லாம் வளர்ந்த நவநாகரிகத்தை வெறுத்து, “மெட்டியிசை கொட்டஅதில் மெய்புளகம் எய்தும்” உணர்வினை அவாவுகின்றார்.

“அநிகையி லேஅவர்கள் கூடஇசை பாடும்
ஓநிகையி லேயும்அவை ஒத்தலறும் ; மாடி
விடழியும் அப்படிகள் மீதினிலும் முன்றில்
கூடமிவை எங்கும்அவை கூப்பிடுதல் கேட்கும்.

ஆர்த்திடும் அரற்றிடும் அனுங்கிடும் உளத்தை
சர்த்திட இழுத்திட இளங்குமரி காலில்
போர்த்தொழில் அநங்கனது பூக்களில் விழுத்தப்
பார்த்திடும்இன் றவ்வினிய பாதசரம் எங்கே.”

என்ற பாடல்களிலே அமைந்துள்ள சொல்வேகம், ஒத்திசை, துடிப்பு ஆதி யன கம்பனை எமக்கு ஞாபகமூட்டுகின்றன. சொற்கள் பாதசரத்தின் ஓசைக்கு ஏற்ப ஒலிக்கும் உணர்வினை ஏற்படுத்துகின்றன. பழைமையை அவாவும் வேகமும், அதனை நினைந்து ஏங்கும் நினைவும், மஹாகவியின் பல பாடல்களிலே தொனிப்பது மனங் கொள்ளத்தக்கது.

கவிஞரின் இதயம் மென்மையானது. எதற்கும் உணர்ச்சி வசப்படுவது அவ ருடைய சுபாவம். புத்தகத்தைப் புரட்டியபோது, பிசகாகப் போட்ட காற் புள்ளி’ போலிருந்த பூச்சியைப் புறங்கையாற் கவிஞர் தட்டுகின்றார். பூச்சி இறந்து விடுகின்றது. ‘நெருக் கென்றதென் நெஞ்சு’ என்ற தொடரில் கவியின் வேத னையை மாணசீகமாக உணரமுடிகிறது. இறந்த பூச்சியின் உதிரம் ஓரங்குலங் கூட ஓடி இருக்கவில்லை. தேய்ந்து கிடக்கிறது. இச் செயலைக் கவிஞர் மூன்று உவ மைகள்மூலம் கூறுகின்றார்.

காட்டுருமை காலிற் பட்டதளிர் போல
நீட்டு ரயிலில் ஏறும்புநெரிந் ததுபோல
பூட்டாநம் வீட்டுப் பொருள்போல

என உவமைகளை அடுக்கி நிறைவு காணாத கவிஞர், 'நின் மெய் பொய்யே யாயிற்று! நீதியன்று நின் சா; நீனையாமல் நேர்ந்ததிது' என ஏங்குகின்றார். பூச்சி யைச் 'சிற்றுயிரே!' என விளித்து, தீதை மறந்துவிட மாட்டாயோ? எனக் கேட்டு மனம் கவல்கின்றார். இறுதியில் கவிஞர் மீண்டும் புத்தகத்தைப் படிக்கமுடியா மல், "பாதியிலே பக்கத்தை ஈழிப்" படுத்துவிடுகின்றார். 'மற்றவர்க்காய்ப் பட்ட துயர்' என்ற கவிதையும் இத்தகைய உணர்வையே பிரதிபலிக்கின்றது. புகை வண்டியிலே பிரயாணம் செய்தபோது தான் இருந்த இடத்தை ஒரு கிழவனுக் குக் கொடுத்துவிட்டு இரவு முழுவதும் விழித்து, நின்றபடியே பிரயாணம் செய்த உணர்ச்சியைக் காணமுடிகின்றது.

தமிழிலே புதுமையைக் காணவேண்டும் என்று துடித்தவர் மஹாகவி. கவிஞ ருக்கும் எனக்கும் அடிக்கடி கடிதத் தொடர்பு இருந்துவந்தது. கடிதங்கள் கவிதையிலேயே எழுதுவது அவர் வழக்கம். ஒருசமயம் யான் ஆசிரியராகவிருந்து வெளியிட்ட பஸ்கலைக் கழகச் சஞ்சிகையாகிய 'இளங்கதி' ருக்கு 'அகலிகை' என்ற குறுங்காவியத்தை எழுதி அனுப்பியிருந்தார். இளங்கதிப் பிரதி தமக்குத் தக்க சமயத்திற் கிடைக்காமையைக் குறித்து அறிவுறுத்தற் கடிதம் எழுதியிருந்தார். "குறும்பா" வெளியீட்டை அக் கடிதத்திற் குறித்து, தாம் "குறும்பா" பாடிய நோக்கத்தை அழகாகக் கவிஞர் கூறியுள்ளார்.

"ஆசிகள் செல்வ, அமைந்த கடிதத்து அருங்கவிதை நேசம் தெரிய நெகிழ்ந்த தென் நெஞ்சு" எனத் தொடங்கிய கடிதத்தில்,

"எட்டைப் பிடித்த கிழட்டுத் தனத்தை இடித்தழிக்கர்
பாட்டிற் புதிய பரிமாணம் ஒன்று பண்ணுதற்காய்
போட்டுக் கொடுத்தேன் 'குறும்பா' எனுமோர் புத்தகத்தை..."

எனத் தமது மனஉணர்வினோடே அமைந்த புதுமையுணர்வினைக் காட்டியுள் ளார். நிறைந்த புலமையும், அகன்ற பார்வையும், ஆழ்ந்த நினைப்பும், புதிய வீறும் கொண்ட மஹாகவி, "குறும்பா" என்ற புதிய யாப்பு முறையை அமைத்ததன் மூலம் செய்யுள் மரபிலே புதிய உருவத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

சமுதாயப் பிரச்சினைகளை உணர்ந்து தீர்க்கசிந்தனையோடு கவிஞர் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அடிமைச் சமுதாயத்திலிருந்து விடுதலையை அவர்வும் நிலையினைக் 'கோடை'யிலே காண்கிறோம். தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள கிராமிய சமுதாயத்தின் உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கத் தவறவில்லை. 'சடங்கு', 'கண்மணியாள் காதை', 'கோடை', 'புதியதொரு வீடு' யாவும் இதே அடிப்படையிலே தோன்றி யனவே. சமுதாயத்திலே விழிப்புணர்ச்சி வேண்டும் என்ற தொனி மஹாகவியின் கவிதைகள் யாவற்றிலும் ஊறிக்கிடக்கின்றது.

மஹாகவி அளித்த பாநாடகங்கள் யாவும் புதிய வளர்ச்சிப் போக்கினைக் காட்டுவன. தமிழ்க்கவிதை நாடக வளர்ச்சியில் 'கோடை'க்கு நிச்சயம் உயர்ந்த இடம் உண்டு. ஏகாதிபத்தியப் பின்னணி கிராமத்து மக்களிடையே ஏற்படுத்திய பிரதிபலிப்புக்களைப் புலப்படுத்துகின்றார். சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம் மகாகவி யின் உயர்ந்த படைப்புக்களில் ஒன்று. பரிணாம வளர்ச்சியில் மனிதனின் உணர்வுத் தரக்கங்களைக் கவிஞர் நுணுக்கமாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

வர்க்கப் பிரச்சினை யாழ்ப்பாணத்திலே தலைவிரித்தாடும் போக்கை மஹாகவி நகைச்சுவையோடு கண்டிக்கின்றார். 'தேரும் திங்களும்' என்ற தனிக் கவிதையில் சமத்துவம் காணவந்த ஒருவன் தேரிழுக்கச் செல்லும் காட்சியைக் கவிஞர்,

“ஊரெல்லாம் கூடி ஒருதேர் இழுக்கிறதே
வாருங்கள் நாமும் பிடிப்போம்
வடத்தை என்று
வந்தான் ஒருவன்
வயிற்றில் உலகத்தாய் நொந்து சுமந்திங்கு நூருண்டு
வாழ்வதற்காய்ப்
பெற்ற மகனே அவனும் பெருந்தோளும்
கைகளும் கண்ணில் ஒளியும் கவலையிடை
உய்ய விழையும் உளமும் உடையவன்தான்
வந்தான்; அவன்ஓர் இளைஞன்”

A. K. G. RA.
ARI
MAFFNA
THASAN
L ROAD
WEST

என முகஞ்செய்து கண்முன்னே நிறுத்துகின்றார். ஒற்றுமை வேண்டிய அவன் குனிந்து வடம் பிடிக்கின்றான். சனக்கூட்டம் இனங்கண்டு அவன்மேல் பாய்கிறது. 'நில், நிறுத்து, புல், புலை, கொல், கொழுத்து' என்ற வார்த்தைகளை மக்களின் உணர்ச்சி வேகத்தைக் குறியிட்டுக் காட்டக் கவிஞர் பயன்படுத்துகின்றார். தேர்க்களம் போர்க்களமாகி மல் ஒன்று நேர்ந்து மனிதர் கொலையுண்டார்கள். ஊர் உவந்து இழுக்க முனைந்த தேர் வேர்கொண்டதுபோல வெடுக்கென்று நின்றுவிடுகின்றது. பாரெல்லாம் படைத்தளித்த அன்னை, தான் பெற்ற மக்களுடைய மதத்தினைக் கண்டபடி ஊமையாய் உட்கார்ந்து இருந்துவிட்டாள் என நகைச்சுவை ததும்ப வேதனையோடு பாடுகின்றார்.

முந்தநான் வான முழுமதியைத் தொட்டுவிட்டு
வந்தவனின் சுற்றம்அதோ மண்ணில் புரள்கிறது

எனக் கவி நிறைவுறுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தின் வர்க்கப் பிரச்சினையை மனிதாபிமானக் கண்கொண்டு பார்க்கும் கவிஞனையே இங்கு காண்கிறோம்.

பாரதியுட்கத்திலே தோன்றிய புதிய மரபுக் கவிஞர் மஹாகவி. இலக்கண வரம்புக்குட்பட்டுப் பேச்சோசை மரபைக் கையாண்டு கவியுலகில் புதிய பரிசோதனைகளைச் செய்து தமிழ்மொழிக்குப் புதிய ஊட்டத்தினை அளித்த 'மஹாகவி' உண்மையில் மகாகவிதான். அமரகவியின் புகழ் நின்று நிலவுக.

சிறந்த வெளிப்படப் பிடிப்புக்கு

★ நடா போட்டோஸ் ★

விலாசம் :

ச. நடராஜன்

“பொன்கிரீ”

பன்னூலை, தெல்லிப்பழை

நீண்ட வழி நடந்தான்

காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

செந்தமிழ் வித்தகன் சிந்தைக் கினியவன்
சிங்கமெனத் திகழ்ந்தான்—தமிழ்ச்
சங்கமணங் கமழ்ந்தான்—அந்தப்
பைந்தமிட் சிட்டு மஹாகவி பாட்டினால்
பாரினிலே உயர்ந்தான்—புகழ்த்
தேரினிலே பறந்தான்.

போதைதருந் தமிழ் மீதினி லேயவன்
புத்தி செலுத்தி நின்றான்—அதிற்
புத்தி செலுத்தி வென்றான்—அந்த
மேதை இடையிலே விண்ணோர் அழைத்திட
விட்டுப் பறந்து சென்றான்—உளந்
தொட்டுப் பிரிந்து சென்றான்.

கொஞ்சந் தமிழிற் “குறும்பா” படைத்தவன்
“கோடை” “கலட்டி” தந்தான்—செய்
கொடுமைகள் கண்டு நொந்தான்—பழி
அஞ்சும் மஹாகவி கொஞ்ச வயதிலே
அந்தோ பிரிந்து விட்டான்—அவன்
எங்கோ மறைந்து விட்டான்.

பிஞ்சுக் கவிஞரைப் பெற்ற மனத்துடன்
பேணி வளர்த்தெடுத்தான்—ஏறும்
ஏணி பலகொடுத்தான்—இன்று
நெஞ்சங் கலங்கிட நீரும் உகுத்திட
நீண்ட வழிநடந்தான்—புகழ்
பூண்ட வழிதொடர்ந்தான்.

என்றும் எம் நன்றிகள் :

- ★ இம் மலர் சிறப்புற அமைவதற்கு விளம்பரங்கள் தந்துதவிய அன்பர்களுக்கும்
- ★ மலரின் பொலிவுக்கு விஷயதானம் செய்த இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கும்
- ★ மலரைக் குறுகிய காலத்திற் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு உதவிய குகன் அச்சகத்தினருக்கும்
- ★ அஞ்சலி விழா வெற்றியடையவும், மலர் சிறப்பாக அமைவதற்கும் உதவிய அன்பர்கள், அனுதாபிகள், நண்பர்கள் அனைவருக்கும்.

அம்பனை - தெல்லிப்பழை

நிர்வாகக் குழு
கலைப்பெரு மன்றம்

“ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு”

- ☐ நுகர்ச்சிப் பொருட்கள்
  - ☐ புடைவை வகைகள்
- ☐ இரும்புப் பொருட்கள்
  - ☐ கமத்தொழில் உபகரணங்கள்
- ☐ சீமெந்து
  - ☐ விவசாய இரசாயனப் பொருட்கள்

எல்லாவற்றிற்கும்
உகந்த இடம்

தெல்லிப்பழை

ப. நோ. கூ. சங்கம்
தெல்லிப்பழை

யாழ்ப்பாண

மாநகர ப. நோ. கூ. சங்கம்

74/3, ஆஸ்பத்திரி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்

தொலைபேசி : 350

கூட்டுறுவு புனருத்தாரண அமைப்பில்
புதுப் பொலிவுடன் யாழ். நகர மக்களைக்
குதூகலத்துடன் வரவேற்கின்றது.

✽

யாழ்ப்பாண மாநகரத்தில் 38
சில்லறை விற்பனை நிலையங்களுட
னும், 6 மொத்த விற்பனை நிலையங்
களுடனும் குறைந்த செலவில் மக்க
ளின் தேவையைப் பூர்த்திசெய்து
வருகின்றது.

✽

- நுகர்ச்சிப் பொருட்கள்
- புடைவை வகைகள்
- இரும்பு, சீமெந்து, கட்டட
உபகரணங்கள்
- பால் உணவு, கோழித்தீன்
- காசிதாதுகள், மட்பாண்டங்கள்
- ஆடம்பரப் பொருட்கள்
முதலிய
உங்கள் தேவைகளைக்
கூட்டுறுவுச் சங்கங்களிலேயே
பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

“கூட்டுறவே நாட்டுயர்வு”

மக்களின் தேவையைப் பூர்த்திசெய்ய எமது கிளை ஸ்தாபனங்களில்

- ☐ நுகர்ச்சிப் பொருட்கள்
- ☐ புடைவை வகைகள்
- ☐ இரும்புப் பொருட்கள்
- ☐ நீரிறைக்கும் இயந்திரம்
- ☐ கிருமிநாசினிகள்
- ☐ பசளை வகைகள்

முதலியவை விற்பனையாகின்றன.

* அரசாங்க நினைக்கள ஒப்பந்த வேலைகளைத் திறம்படச் செய்துவருகின்றது.

சுன்னாகம் ப. நோ. கூ. சங்கம், சுன்னாகம்

